

PESNIK

Zaboravio sam da postoji to drvo
kao mogućnost obnove izgubljenih
predela
kao lampa ugašena
glasnim zelenilom

Zaboravio sam da postoji to drvo
na putu kao svetlost visoko kao pakao
ta ptica u pokretu iznikla
iz ploda
zagonetno veče njenih usta

Zaboravio sam da postoje
usta gde reč čeka
plamen bez imena neimara
brežuljak prosto sa namerom kazne
ili dušom
vrta

SLUGA

Noću dok psi okolo laju
na senke što se pomiču sporo
i mesec opasno nagnut

noću dok se rađaju
u nesklonoj nam vedrini vetar i vlaga
i ključa gustina
bića

noću dok vode
oblivaju početak i kraj sveta
i istim putem idu
smrt
i život

noću dok u grozničavom
nesnu pesnika reči tanje
i u veo se njegove slutnje
opšivaju

pred vratima gospodara stojim
kroz pukotinu nisku
vidim mu srce
i visok kroz srce
beg

O PTICI

Zna tajnu bistrine
dok mi nagađamo
neiskustvo je zemlje
i nedovršenost nebesa

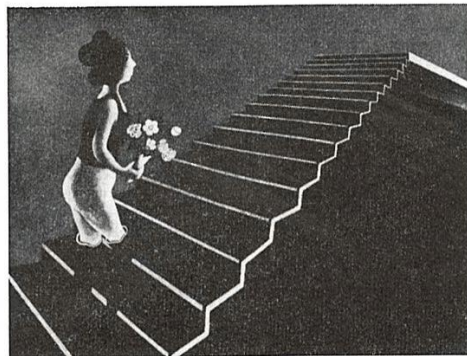
Vidimo kako otkriva vedrinu
u zoru praštajući
potom tone u sazvežđe grabežno
u svoju drhtavu senku

Gledamo u jesen već odlazi
ispod bilja kroz usta godine
radujemo se kad se zatim vraća
noseći sažetost i sjaj kao omču

Neiskustvo je ponoći
preparirani prah dana
i dok nagađamo
peva podlosti hladnoće

DRAGOLJUB JEKNIĆ

GLASNIK

NEIMARI

Naše je pero oštro dleto
knjiga — stanac kamen
i vreme nam je dugo sklono
i vatra koju ne zaklanjamo

Svi će jezici čitati ovo delo
i onda kada ne bude budućnosti
postojace temelji rosa zvezda
krvav koren u zemlji

Vidite nas — dok bije munja
i žena plodom nas poslužuje
vitka kao zver i kao reč tesna —
kamen se zaustavlja
i teče kula

GLASNIK

Daleko su gospodari
i ne čuju kako se na njih tužim
bilju i pticama pijuci nebesku vodu
kao nežnost

Juče su hteli da me uhvate oni
protiv kojih su sva naša hrabrost i
lukavstvo

i raspore me
do reči
koju tajim

Sad sam nevidljiv
i uzalud se okrećem tražeći svoju senku
i na gospodare se tužim
a bilje me
i ptice ruže

PUTNIK

Cvetaju kosti mesečine
dok zaobilazim izvore govora
i lik svoj odškrinute zemlje
i godinu kao sunce
iznad glave

Nešto se skuplja u meni
čega nema u onima
koji ženu ne ljube brazdu ne oru
i poeziji se ne priklanjaju

Gore su sama prijateljstva
i dole
u mom grlu kost mesečine
i miris
suštinske
reke

OPET ME EVO SEJAČA

Opet me evo sejača tužnih tragova
opet sporog iskustvonosca
iz kiše i magle me evo
kao iz sećanja

Vraćam se davnim glasovima
senki svetiljke u bivšoj noći
građovima koji odavno ne postoje
pesku pretopljenom u svilu

Opet me evo udvorice godini
s vlažnim štapom u ruci
crnom kandžom u srcu
i otvorenom knjigom
i otvorenom knjigom nekom

Vraćam se padinom nedoumice
da vidim kako se kruni odjek moje
izgovorene jednom na blagim brežulj-
cima ljubavi

dok je sijalo sunce
i osorno račvala se
zmija

STRAŽAR

Čujem slatko
pomeranje klice u zrnu
i prihvatam se neba
kao hleba
rukum u kojoj mač
ne držim

Godinu koja hoće
kavžeći se u grad da uđe
zaustavljam i listam svileno
namere njene pomerivši
guju

Letopisac neka me shvati
i stavi pod svoje pero
koje vidim kroz prozor osvetljen
tankoćom
zamočeno u grudvu zemlje
i plitko mesto
iza omorine